

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΑΒΑΛΛΑ



Κοιλοπονούσε μία γυναίκα !...

παράλια, θύσια με προβάτια που βόσκουν φρικιά μπροστά μου να προβάλλει ένα θέαμα όμοιο και μεγαλοπρεπές.

Είδα από εκεί επάνω, από το Γεντίνα, μόλις φτάσαμε στην κορυφή του, μια εξορμητή ασπροκόκκινη σπιτιών προς τη γαλάζια θάλασσα, σαν βράσιμο και φρούσκα και ζέχια ζωής.

Και είχε ζωή τότε, και είχε εργασία και είχε χρήμα και ευτυχία η Καβάλλα !...

Τόσο χρήμα, που όλα διαγωνίζονταν ποιάς να είναι το πρωτοζωδιόφι...

Ξενοδοχεία δεν είχε μονάχα.

Ή είχε ένα - δυο και ή διαμονή του ξένου εκεί πέρα ήταν ένα πρόβλημα : Το «Κεθιδές» και το «Γκραντ - Οτέλ» του κ. Γιογγή του Ξωσσίδη, που ήτανε στης πόλεως το κέντρον, μαζού και ψηλό, σαν αιδούδες που προσήραζε ή μάλλον κατακάθισαν στον κεντρικό δρόμο.

Ξενοδοχείο, βέβαια, καλό, ιστορικό για την Καβάλλα. Και ποιάς δεν πέρασε από 'κει, και ποιάς δεν άπλωσε και μια ανάμνηση από διατό !... Το θυμωμένα, βταν πρωτόκεια εκεί, μια βροχερή ημέρα, μ'ένα μεγάλο κερνείο από κάτω, πολυθρόνο, και...μια γυναίκα που γεννούσε στην διπλανή κάμαρα ! 'Ο άνδρας της, δεν ξέρω ποιά είχε πάει για κανά, κ'έδεχθη να την περιποιηθή ή ήτρεσσία του Ξενοδοχείου δια τη νύχτα, μιά που την έπασαν ξαφνικά το τσεκετό ού λόνα.

Όταν, την άλλη μέρα το πρωί, πήγα ξαφνικά για να ιδώ τί κάνει ή λεχόνα, είδα να προβάλλει μέσα από το κρεβάτι της ή μορφή...το βουιεντού Ξωσφών κ. Κωνσταντούσιου, με κόκκινο κεφαλοδεμένο πρόσωπο και καιόντα τα μάτια...

- Βρέ σὺ κοιλοπονούσες ; τὸν ρώτησα ξαφνικά.
- Τι λές, βρέ ἀδελφέ ! Παρωιάλας ; μὸς ἀπάντησε.
- Εὐὸ κοιλοπονούσες δια νύχτα !
- Σέ καλὸ σου ! Ἐγὼ ἤθα τὰ μεσάνυχτα, μισοπεταμένας ἀπὸ τὴ γιγάρτη...
- Κι' ή γυναίκα ;
- Ποιά γυναίκα ; ;
- Ἡ γυναίκα πὸν γεννούσε ἐδῶ μέσα, τή νύχτα ;
- Μαζή ήμια ἐγὼ, βρέ ἀδελφέ, και με ρωτάς ! Νά, ρώτησ τὸν Πατά...

«Πάτα» ἀποκαλοῦσαν τὸν Ξωσσίδη και τὸ Ξενοδοχείο του «Βατικιανόν», γιατί προείπον, παντός ἄλλου, ή ἤθηκα και ή σκευόντης. Γι' αὐτό, μάλιστα, το λόγο και ή φυσική ἀκόμη πρῶτες, το τσεκετό μιάς γυναίκας, ἔθεορεϊτο ἐγκλημα κατά τῆς ἠθικῆς καί ἤτο ἀσηγορευμένη.

Ὁ Γιογγή οὗ Ξωσσίδη, ἕνας σοβαρός κύριος και τίμιος ἐπιχειρηματίας, ψηλός, με γυαλιά, ἀέραςος, σοβαρός και λίγο βαρῶς, σαν Γερμανός συνταγματάρχης — είχε ἔξαι ἀρετὸν καιρό στη Γερμανία, ὡς κανέμπορος — δεν ἐπέτρεπε, ἕπιαιμα, ἕπιόπτους πελάτες στο Ξενοδοχείο του ή παρεξήγησόντος πράξεις.

-Βρέ ἀδελφέ, τοῦ λέω, ἀπαγορεύεις στο Ξενοδοχείο σου τὴν εἰσαγωγήν, ἀπαγορεύεις και τὴν...ἔξαγωγήν ἀνθρώπων ;

Ἐβαλε τὸ χέρι του στο στόμα και μοῦ εἶπε μνηστρομῶδός :

-Σωπή ! Τὸ Ξενοδοχείο εἶνε οἰκογενειακό !...

-Καὶ ὁ τσεκετός μῆπως δεν εἶνε οἰκογενειακῆς αἰτίας ἀποτέλεσμα ;

Ὁ ἀγαπῆτος και καλός Ξωσσίδης δεν ἀπάντησε. Ἀπὸ τὸν διευθυντή του διως, τὸν Τάσσο, ἔμαθα πὸς ή ἐτοιμωγενή γυναίκα μετακομίστηκε στο Διμοτικό Νοσοκομείο, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, και πὸς ὁ Κωνσταντούσιος τὴν ἀντεκατήρησε και τὰ μεσάνυχτα στο κρεβάτι, ἀργήθεις ξαφνικά στην Καβάλλα. Παρ' ἄλλον, μάλιστα, να τὴν πᾶθη και ὁ ἄνδρας τῆς ἐτοιμωγεννης, ἕνας υγιαικοκονταραγωγός, ἀπὸ τὸ Πρά-

Μόλις φτάσαμε πάνω στο διάσελλο, το «Γεντίνα», και φάνηκε ξαφνικά ή Καβάλλα, θυμωμένα τή στιγμή, που ἐδῶ και πεντε - ἔκα χρόνια τὴν πρωτοεἶδα, ἀπὸ τὴν ἴδια κορυφή, ὅταν κατέβαινα σ' αὐτὴν, ἀπὸ τὴ Δράμα.

Τὴν φανταζόμουν μιά κομωποία μικρῆ και στενοχωρημένη, με λιγοστά σπᾶτια, κοντὰ δὲ μιά σκορπιστά, και εἶδα ξα-

βί, ὁ ὅποιος ἔφτασε στο Ξενοδοχείο κατά τὰ ἡμερομῆματα. Ὁ δυστυχῆς κωνταραγωγός, μόλις εἶδε τὸν Κωνσταντούσιου στο κρεβάτι, ἀσίσσας :

-Μωρέ, τί ἔγιν' ἔτσι ή γυναίκα μου ! φώναξε.

Ἄς πὸς τοῦ ἐξήγησαν τὴ συνένθη κ' ἔφερε στο Νοσοκομείο νά δῆ τὴ σύζυγό του.

Περίεργη και ἀπροσδόκητη, λοιπὸν, σὲ δια τῆς, ὡς πόλις, ή Καβάλλα !...

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ «Γκραντ - Οτέλ» ἦταν τότε ἕνα ρεστοράν.

Μόλις πήγα να γευματίσω, ἕνα γκαρσόν, με μορφή, μισοί και φαλάρα Ντ' Ἀνουῆτσο, ἔσκαψε και μὸς ψυθῶρος στ' αὐτί :

- Θά φάτε, με τοῦ Θεοῦ τὴν θέληση ;
- Ἄλλὰ με τί, με τοῦ διαβόλου ; τοῦ ἀπάντησα.
- Τότε νά μὴ φάτε κρέας σήμερα. Σᾶς τὸ λέω ἐγὼ, πὸς ἕμια ὁ ἀπόστολός του...
- Τίνος ;
- Τοῦ Θεοῦ.
- Ἀληθής ;
- Ἐμια σπουδαστής τῆς Ἁγίας Γραφῆς και ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ! Ἱερὸς τῆς ἀληθείας !
- Μπᾶ !...
- Μάλιστα. Γιατί ἀλλῶως πὸς, θά πῶς ἐπὶ τῆς κε φάθεις σου πᾶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ !...
- Καλά, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φέρε μου ὅ,τι ή ἱεροπρέσβια σου θέλει...

Δὲν θυμωθῆκα τί μοῦ ἔφερε ὁ ἅγιος αὐτός ἀνθρώπος, ἀλλὰ θυμωθῆκα καλά δι...με γέλασε στὰ ρέστα !...

Ὁ Θεός εἶδε, βέβαια, τὴν ἀνομίαν του και ἄναψε, ἔπειτα ἀπὸ καιρό, πυρκαϊά στο ρεστοράν και ἔκαψε τὸν ἀπόστολό του. Ἀλλὰ συνεπῆς ή φωτιά και τὸ «Βατικανόν», τὸ «Γκραντ - Οτέλ» τοῦτέστιν, πὸς κόνιτσαν ἀκόμη τὰ εἰρηάτια του, ἐκεί στὸν κεντρικό δρόμο τῆς Καβάλλας, χορταμασιμένα, σκορπισμένα και θλιβερά !...

Και ή παλῆς ἀναμνήσεις, καθώς γλιστροῦσε πρὸς τὴν πόλι τοῦ αὐτοκίνητο, μὸς ἐρχομαι ή μιά ἀπάνω στην ἄλλη.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο - τρία χρόνια, ξαναπήγα στην Καβάλλα με τὸν κ. Μιχαηλοπούλιου, ὅταν περιῶδης στη Μακεδονία, μελετώντας τὴν, για νά γίνῃ ἀριστής της. Ἦτανε βράδι κ' ἀπόβροχο κ' ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴν Σπίνθη. Τὸ αὐτοκίνητό μας προσηγήθη τοῦ δικού του.

Στὸ Δημαρχεῖο τὸν περιέμεναν ὅλες ή Ἀρχές.

Ἡ ὄρα διως περιῶσε κ' αὐτός δεν φαίνονταν. Ὁ τότε δημαρχός, ὁ Ἰωδάνου, ἀσηγοῦσος, και ὁ ἰδιαιτέρός του Λασιπαδῆς, ταγματῆς, ἔτρεχε στὰ τηλεφῶνα. Τὰ ποτηροῦμα με τὸ ὄψο, πὸς προσκομίστηκαν, μένανε ἄθικτα και ἀκίνητα, με ἀνεκτό τὸ στόμα...

Αὐτοκίνητα ἐστάλησαν τέλος να τὸν βροῦνε.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀκριθὴ ὄρα, ἔφτασε. Τί είχε συμβῆ ;

Ὁ δρόμος ἦτανε κακός, τὸ αὐτοκίνητό του χάλασε κ' αὐτός ὁ ἴδιος καταλάσθησε.

Μάθημα καλὸ και διδάγμα ἀποτελεσματικό για τὸν μελλόντα ἀριστοστή τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ, δυστυχῶς για τὴν Μακεδονία, ὁ κ. Μιχαηλοπούλιος δεν δέχτηκε τὴ θεῶ αὐτή.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα δόθηκε πρὸς τὴν τὸν γεῖμα ἐπίσημο στο Φάηρο.

(Ἡ «Ἐφῆρος» κ' ή Καβάλλα, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἀθηναίων).

Περίεργη, δηλαδή, σ' δια τῆς ή Καβάλλα !...

Στὸ γεῖμα αὐτὸ πολλοὶ ἦσαν οἱ κλητοί, πολλοὶ ἦσαν οἱ ἐλεγκτοί, ἀλλὰ τὰ φαγητὰ δεν ἦσαν ἐλεγκτά, ἦσαν περιεργα και...επιτεμωμεμένα !

Ἐψηγοῦμεθα :

Ἐνὸς τὸ μενού και τὸ γκαρσόν εἶπε διὰ θᾶ σεθλοῦσαν ἡμέρα, σοῦ φέροναν...ἕνα πόδι κόττας ή τρανὸς !

-Μωρέ, τί ἐν' ἔ- τοῦτο :

-Ψάρι.



-Μωρέ, πὸς ἔγινε ἔτσι ή γυναίκα μου;



-Καὶ ἀπόστολος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς...



Ὁ ἡμαρχός ἀνηγοῦσος...



-Νά με λέν ἔμένα μπάρμπα !...



-Ἐδὼ στην Καβάλλα ἔχουν και μαγοῦαλῶ !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)



Οι Αμερικανοί επιχειρηματίες του κινηματογράφου κρίνουν για την άξια ενός καλλιτέχνη όχι τόσο από την ήθοσή του, όσο από τις εισπράξεις, που πραγματοποιούν ή ταινίες του. Από αυτής της απόψεως φαίνεται ότι η Γκρέτα Γκάρμπο πήρε τον...κατήφορο! Ένώ πέρου ήθελε πέμνη στον κατάλογο των καλλιτεχνών που τραβήξαν τον περισσότερο κόσμο στις σκοτεινές αίθουσες, έφτάτος ήθελε τραουστή πρώτη!... Οι αδιάφοροι κινηματογραφικοί ρεπόρτερ του Χόλλυγουντ απέδωσαν τη μετατροφή αυτή της κοινής γνώμης άπέναντι της Γκάρμπο, στο ότι η καλλιτέχνης άρχισε να δυσραστή και τους πιο φανατικούς φίλους της με την υπερβολή της, με την άκαταξεία της, με τη μανία της να ζή πάντα μακριά από τον κόσμο... Φαίνεται ότι η «Σφιγγή του Βορρής» θα το κατάλαβε και μόνη αυτό, γιατί άρχισε τελευταία — για να επανακτήσει ίσως τη δημοτικότητά της... — να σπινάζει στα κέντρα, να τρώει σε πολυπλοκαστα ρεστοράν, να κάνει περιπάτους με τα πόδια, να άποκείνη δηλαδή το άσπρητο ίνκόγινο, που έγινε άλλοτε άφορητή να δημοσιονηρή δολάολιμος θούλος γύρω από τη μιστηροϊδή ύπαρξή της.

Η Γκάρμπο Μορλιά, η πασίγνωστη πρωταγωνίστρια του «Κατηγορονμένη, έγγεθιτη», άποκάσσε, άκολουθώντας το παράδειγμα πολλών Αμερικανιδων συναιδέλων της, να ήδηση και αυτή δική της κινηματογραφική έταιρεία. Έννοείται ότι η ίδιότης της διευθυντριας δεν την έκανε να τεμαλιώση. Άπεναντίας: Πηγαίνει πρώτη στο στούντιο και φεύγει τελευταία, άφου έπιθεωρήσει τα πάντα, για να δη άν ένε έν τάξει.

Το πρώτο φίλμ που γυρίζει η Γκάρμπο Μορλιά με δική της έξοδα, ένε το «Δέν Είμαστε πειά Μωρά Παδιώ». Το περίεργο της ταινίας αυτής ένε ότι η ύπόθεσή της εκτυλίσσεται σε τρεις εποχές: Προπολεμική, πολεμική και μεταπολεμική, και ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο παρουσιάζει στην καλλιτέχνηά η έκταρία να έμφανισθή ντιμένη με τρεις διαφορετικές μούδες.

Η Άνναπέλλα, η όποια έπέστρεψε τελευταία στο Παρίσι, ύστερ' από μια μακρά παραμονή της στο Χόλλυγουντ, άφηγήθηκε στο συντάκτη ένος Παρισιαού φιλολογικού περιοδικού τις έντυπώσεις της από την Αμερικανική κινηματογραφική.

—Το Χόλλυγουντ ένε πολδ ένδιαφέρων τόπος, έιπε, μεταδ άλλων, η γοητευτική βεντέτα, για κεί-

νους, πρό πάντων, οι όποιοι...μένουν στα πρόσταια, μακριά από το κέντρον!...

—Και για κείνους που μένουν μέσα στην πόλι; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Άντοι ένε ύποχρεωμένοι να ζουν, μερα και νύχτα, με τ' ατρία βουλομένα με βαμβάκι, για να μη τρελλάθουν από τις εχθρικές διασημίες, που διαλάτουν με τεράστια μεγάρωνα δια τα γυναικά και άγρονστα έπιτορησία...—

—Θά ξαναρωτήστε στο Χόλλυγουντ;

—Άντο δέν το ξέρω άκόμη. Άν η Αμερικανική έταιρεία ζητήσει ν' άναγεωση το σινδάλιο με τον Ζάν Μυρά... θά ξαναπάω και γώ στην Αμερική...—

Ο Ζάν Μυρά, βλέπετε, ένε ο μισητός της Άνναπέλλας; και πρόκειται να κάνουν σιντωιότητα τους γάμους των...—

Μια άπιστευτη είδηση μεταδίδεται από το Χόλλυγουντ: Ο Γκόζερφόν Στέρνμπεργκ, ο μεγαλοής Γερμανός σκηνοθέτης, ο δημογρός του «Γαλαξίου Άγγελο» και του «Σαρκώ» Έξπρες, ο άνηρωτος, στον όποιο κριώς όφειλε τη δόξη της η Μάρλεν Ντήτριχ, έπαθε τελευταία μια διανοητική παράφροση τόσο σοβαρή, ώστε η «Παραμιαόντ» άναγκάστηκε να τον κλείσει σ' ένα ψυχιατρείο, είδοκόπιντας συγχρόως και τη σφιγγή του, η όποια μένει στο Μόναχο.

Έννοείται ότι άφορητή του άτοχηματος, που σπινέθη στον σωματεθίστατο σκηνοθέτη, ένε το τρελλό του άπελευμένο πάθος του για τη Μάρλεν, η όποια τον άποκείνη άπο πέρου, προσπαθώντας ν' άπολαγη από την έπίδρασή του, που την θεωμει καταστρεπτική για τη νευρική της κατάσταση. Και η άλίθια ένε ότι ο Στέρνμπεργκ άνάγκασσε δια της λύθιας σχεδόν — δια της ψυχολογικής βίας — την Μάρλεν Ντήτριχ να μεταβληθή από εύθημη κοκκαυρά, που ήταν άλλοτε, σε μια ομοία γυναικα, σε μια παθαλογική γυναικα, που δέν μένει με τίποτα εύγαροιστημένη και που δέν ξέρει ούτε η ίδια τι ζητάει...—

Δέν άποκλείεται όμως η παρωτιάν είδηση να ένε διασημιακό κόλπο της «Παραμιαόντ», η όποια θά άνθεσε ίσως στον Στέρνμπεργκ το γυρισμα κανενός καινούριου φίλμ και ζητείται τώρα, συμφωνια με τας Αμερικανιάς μεθόδους, να δημοσιονηρή θόρηθο γύρω από το όναιά του...—

—Τι φρονείτε περί έρωτος; ρώτησε τελευταία ο συντάκτης ένος Παρισιαού κινηματογραφικού περιοδικού τη γνωστοτάτη Γαλλιδα πρωταγωνίστρια Έ. Ε. Μερά, η όποια έιχε άποπειραθή τον περυσίονο

μύθα ν' αυτοκτονισή.

—Μά, να σας πω... Έργάζομαι άπό τις έξη το πρωί ως τα μεσά-νυχτα στον κινηματογράφο και στο θέατρο! άποκρίθηκε η γοητευτική βεντέτα. Δέν εύκαρω, λοιπόν, ν' άπασχοληθώ με τον έρωτα!...

—Δέν συγχωρείτε... έπέμεινε ο άδιάκριτος ρεπόρτερ. Δέν σας ρώτησα αν άπασχολείστε με τον έρωτα, άλλα τι γνώμη έχετε γι' αυτόν.

—Έν πρώτος, ότι δέν έχει καμιά, μλ καμιά άπολύτως σχέση με το γάμο... Δεύτερον, ότι ένε μια διακοδώς τόσο άπαρηχτή στον άνηρωτο... όσο και η άτοκατοστρη του. Σμυληηρωματικός, σάς πληροφοροφω ότι δέν μ' άρεσαιο διάλοο ο άφρασι άνδρες, ότι θέλω πρό πεπτός τον άνδρα έξωτον, άνηρωτο δηλαδή με αντίληψη και ίκανό.

—Άνευ ότι στον ίδιωτικό σας βία δέν έισθε διάλοο έντυχιση... συνέχισε ο άδιόφρωτος δημοσιογράφος. Μπορείτε να μου πητε το γιατί; Μήπως έπειδι δέν βρρίκατε άκόμη τον άνδρα που όνειροπολείτε; Μά η Έ. Ε. Μερά δέν έδωσε άπάντηα σταν αυθήδη αυτή έρώτησή.

Ο Άμπελ Γιάνας, ο έξάλλος σκηνοθέτης του «Έλους του Κόσμου», της «Μάτερ Ντολοφός» και άλλων δραματικοκωτων φίλμ, τα όποια δέωσ προκαλύθη ως έπί το πλείστον το μειδιαμα με τον άφροητο ρομαντιόμο του, το έβαλε πείσιμα να κινηματογραφηθή την «Κυρία με τας Κωμείλας», το άριστοσημιακό μυστήρισμα του Άλεξάνδρου Δουμά άιού. Η πασίγνωστη—άπο πολλές άπόψεις...—Μαριζ Σουαζό, η όποια ίσχυρισθη κάποτε ότι κατόρθωσε ν' άνέθη μετεμωμωμένη στον Άγιον Όρος, για να άποθήσει έπί να πουλήσει άντίπαια ένος ρανταστικού ρετορτάς της με τον τίτλο: «Ένα Μήνα με τους Άνδρες...» συζητώντας τελευταία με μια παρεια καλλιτεχνών, έπε, σχετικά με την άπόφαση αυτή την πράξη, το δέξής άμύμητο:

—Άν ο Γιάνας πραγματοποιήση τη σκέψη του, το άριστοσημιαμα του Δουμά θα πάγη να ένε άθάνατο...—

—Γιατί; την ρώτησαν οι φίλοι της.

—Γιατί, άπολύτως, ο Γιάνας θα τόν...σ κ ο τ ό σ η...—



Η Έ. Ε. Μερά

- Μά έχουνε τα ψάρια...πόδια!
- Έδώ στην Καβάλλα έχουνε και ματογυάλια!
- Κι' έγω νύμφα πός μόνον οι πελάτες σας έχουν ματογυάλια!
- Γιατί;
- Μότι...τους τα βάτσε έσεις!...
- Άθάνατη, πρωτότυπη Καβάλλα!...

Άλλη μια φορά πάλι, πήγα στην Καβάλλα στα 1927 ή 1928, για μια βραδεία, με τον Κονδύλη.

Ήτανε θυμωμένος, γιατί, καθώς περνούσαμε από τη Χριστούακι, οι χωρικοί τον χωρητίσανε προσαγορευοντάς τον:

—Γεία σου, Μπάμπια - Γιδωγο!...  
Θύμισε, λοιπόν, και μουμιοφύξε:  
—Τόσο γέρος φάινωμα!...

Κι' έστρεψε το μυστάκι του νευρική.

Ο πρώην ύπογός του, ο καλός Άσπώτης, και ο φίλος του ο Θάνος ο Ζωγράφος, έπαισαν να τον καθιστάσουν:

—Δέν σας γνώρισαν, κύριε πρόεδρε, τοφ έλεγε ο κ. Ζωγράφος. Τόν Άσπώτη είδανε, τον πέρασαν για σας και γι' αυτό τον είπαν εμπάρμα...—

—Στον Ζωγράφο είδαν, τοφ έλεγε και ο Άσπώτης. Τόν μούσιανε πώς είσθε σεις και για τούτο τον άποκαύλασε εμπάρμα...—

Ο κ. Ζωγράφος ένε πολδ νεώτερος από τον Κονδύλη. Όπως κι' έν ένε όμως, ο Κονδύλης κατηνύσθη με την έξήγησι αυτή, άλλα λίγο έλειπε να πιασθούν οι δύο έπιτελείς του...—

—Ψτάσμε, κύριος! μου δέικοντε τις σκέψεις άποτόμως ο σωφρό. Και με συνήραρε από την έποχή εκείνη στη σημερινή, που δέν είλαςε διάλοο.

Η Καβάλλα ένε η ίδια, η περιεργη Καβάλλα, η πρωτότυπη, η άπεριγρωτη Καβάλλα. Και μια άλλη ήμερα θα σας πω το γιατί.  
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.